

der med Indenrigsministeriets Bifald. Udvalget vil derfor foreslaae, at der i Loven optages en Bestemmelse, hvorved der gives Amtsraadene den i de omhandlede Henseender fornødne Myndighed. Disse Undtagelser fra den i Paragraphen givne almindelige Regel vilde da formeentlig rette sig optages i en egen Paragraph, der indstyttes mellem Udkastets § 7 og § 8.

Sluttelig maae vi henlede Opmærksomheden paa, at de Bestemmelser, Paragraphen indeholder, alene kunne, som Udtrykkene klarligt vise, gjælde for Landet og ikke for Kjøbstæderne. Imidlertid bør der ikke sættes en Bestemmelse om, hvorledes der for deres Vedkommende i den omhandlede Henseende skal forholdes. Der kan, saavidt vi skjønne, ikke herom gives anden Regel, end at, forsaavidt Bearbejdet udføres in natura — hvad maaskee endnu i en eller anden enkelt mindre Kjøbstad er Tilfældet — bliver der at forholde efter de hidtil gjældende Regler, men saafremt det udføres ved Entreprise eller leiede Folk, blive de dertil medgaaende Udgifter at udrede af Ræmmerkassen (Lov 11te Februar 1863 § 1), og Udvalget tillader sig derfor at foreslaae, at en saadan Forskrift optages i Loven.

ad § 8.

Mod selve Indholdet af de her givne Bestemmelser om den Myndighed, der er tillagt Indenrigsministeriet ligeoverfor Amtsraadene samt Amtmændene, og Amtsraadene og Amtmændene ligeoverfor Sogneforstanderskaberne og Kjøbstadcommunalbestyrelserne, naar henholdsvis Landeveiene og Biveiene ikke holdes i vedbørlig Stand, har Udvalget Intet at erindre; kun have vi, forsaavidt det er bestemt, at den overordnede Myndighed kan lade det forsømte Arbejde udføre for Communens Regning, formeent, at denne kun da skal komme til Anvendelse, naar det udføres ved Entreprise eller ved leiede Folk, medens det er paa vedkommende Arbejdspligtiges Bekostning, det bliver at udføre, hvis det skeer ved Naturalarbejde. Derimod finder Udvalget, at Bestemmelserne vilde vinde i Klarhed, naar de udsøndres fra hinanden, og der gives Regler for hvert af disse Forhold for sig.

§ Overensstemmelse hermed foreslaae vi at give denne Paragraph en anden Affattelse.

ad § 9.

Paa Grund af den Sognefogderne ovenfor i § 6 anviste Stilling ligeoverfor Forstanderskabet, har Udvalgets Fleertal fundet det rigtigst, at den Bestemmelse, Paragraphen indeholder om disse Bestillingsmænd, udgaaer, uden at der naturligvis dermed i Virkeligheden er forandret Noget i Forholdet mellem Politimestrene og Sognefogderne.

ad § 11.

Udvalget finder det i sin Orden, at det i Lovforslaget, saaledes som det iøvrigt er affattet, udtrykkelig udtales, at Indenrigsministeriet har Myndighed til at forandre enhver af de underordnede Myndigheder taget Bestemmelse, hvad selve Veivæsenet angaaer; men derimod skjønne vi ikke, at der er tilstrækkelig Frie til at indrømme Ministeriet en lignende Myndighed, hvad det ved Veivæsenet af Communerne ansatte Personale angaaer. Ordene i Paragraphens 3die Punktum: „og det derved ansatte Personale“, bør derfor formeentlig i ethvert Fald udgaae.

Iøvrigt foreligge tvende Forslag, der ikke væsentligt afvige fra Paragraphens forandrede Affattelse.

Udvalget kan imidlertid ikke undlade at henstille til Indenrigsministeren, om det ikke skulde være hensigtsmæssigt, at Lovforslaget optog en bestemt Tilfjendegivelse om Forholdet til den ældre Lovgivning, eller hvis Forholdet ikke kunde betegnes ved en saadan kort Tilfjendegivelse, at de ældre spredte Bestemmelser modtog en saadan Bearbejdelse, at de gjældende Bestemmelser optoges i Lovforslaget. Det forstjente da Overveieelse, om Indenrigsministerens altomfattende Myndighed kunde modtage nogen Begrændsning.

ad § 12.

Undertegnede Rasmussen kan ikke erkjende, at Ansættelse af en fast Embedsmand — en Overveieinspecteur — er nødvendig. Det er nemlig fra alle Sider indrømmet, at Hovedlandeveiene nu ikke have større Betydning for Samfærdselen end de mindre Landeveie, og